

[Maigaard.]

ningslinjer, der fremgår af disse, og træffe de foranstaltninger, som måtte vise sig nødvendige for at sikre iværksættelsen heraf.“

Heroverfor står Luxembourgforligets punkt 1 c), som lyder: „De seks delegationer konstaterer, at der består meningsforskelle med hensyn til, hvad der skal ske i tilfælde af, at fuldstændig enighed ikke kan opnås.“

Det forekommer derfor at være af tvivlsom værdi at befinde sig i den samme situation som de oprindelige medlemsstater, når situationen imellem dem er, at de er uenige om varetøretten.

Luxembourgforligets retlige status ønskes derfor afklaret gennem det stillede spørgsmål.

Minister for europæiske markedsanliggender *Ivar Nørgaards* svar (23. august 1972):

Den fungerende udenrigsøkonomiminister besvarede den 12. april 1972 i folketinget et af hr. Maigaard stillet spørgsmål vedrørende en eventuel modstrid mellem EØF-traktatens afstemningsregler og Luxembourgforligets varetøret.

I denne besvarelse hed det bl. a., at der ikke eksisterer nogen modstrid mellem EØF-traktaten og Luxembourgforliget. Forliget er et politisk dokument, udtryk for en politisk enighed om ikke-anvendelse af EØF-traktatens bestemmelser om flertalsafgørelser.

I min besvarelse af 16. august på hr. Maigaards spørgsmål vedrørende Luxembourgforligets status oplyste jeg, at Luxembourgforliget er indeholdt i en rådsdeklaration og dermed falder ind under tiltrædelsesaktens art. 3, stk. 3.

En ændring af Luxembourgforligets bestemmelser ville ikke indebære en ændring af de bestemmelser i EF-traktaterne, hvorved suveræniteten overlades til Fællesskaberne, og ville således ikke kræve godkendelse efter reglerne i grundlovens §§ 20 og 42.

Til belysning af det stillede spørgsmåls helt hypotetiske karakter skal jeg i øvrigt minde om min besvarelse af 16. d. m. til hr. Maigaard, hvori jeg gjorde opmærksom på, at samtlige nuværende og ansøgende EF-lande anerkender Luxembourgforliget som en politisk realitet, der ikke vil kunne ændres i overskuelig fremtid. I den helt tænkte, teoretiske situation, at der fra andre

medlemsstaters side skulle blive fremsat konkrete forslag om en ændring af Luxembourgforligets bestemmelser, ville det være en selvfølge, at et sådant forslag af regeringen ville blive drøftet med folketingets markedsudvalg.

Af *Camre* til undervisningsministeren (22. august 1972):

„Vil ministeren overveje, om der er mulighed for at fastlægge sådanne normer for skolebyggeri, at en størrelse på 400 til 600 børn pr. skole ikke overskrides?“

Begrundelse.

Det er almindelig kendt, at de mammutskoler, der i de senere år er blevet bygget her i landet, ikke rummer noget godt miljø. Skoler på 1.000 til 2.000 børn — og endog over 2.000 — er uegnede til at løse deres opgaver. Børnene kender ikke hinanden, ikke engang lærerne kender hinanden, og det er selvsagt meget skadeligt for samarbejdet og det menneskelige klima. I administrativ henseende er mammutskolerne u hensigtsmæssige for ikke at sige umulige.

Det forekommer at være muligt at opnå en positiv langtidsudvikling såvel for det pædagogiske miljø som for det offentliges udgifter, hvis der tilstræbes en størrelsesmæssigt mindre skoleform med den bygningsmæssige kvalitets hovedvægt lagt på indeklima og pædagogiske hensyn fremfor på monumentagtige kolosser med alt for store termoglasruder. Herunder vil formentlig en del eksisterende skoler gennem hensigtsmæssig modernisering kunne opnå længere levetid.

Undervisningsminister *Knud Heinesens* svar (25. august 1972).

Således som det er bestemt i skolestyrelseslovens § 35, er der for tiden i landets amter ved at blive udarbejdet udbygningsplaner for folkeskolevæsenet. Planlægningen sker på grundlag af retningslinier for hvert amt, som er vedtaget af amtsrådet og godkendt af undervisningsministeriet.

Inden for rammerne af disse retningslinier er det i det væsentlige de lokale skolemyndigheder, som afgør, hvorledes skolevæsenet i en kommune skal udbygges. Hvis disse myndigheder ønsker det, er der principielt intet i vejen for som led i skolevæsenet at